

Een groot wielrenner wordt vijftig jaar

Piet Moeskops de fameuze.

Het is alsof 't gisteren gebeurde en toch zijn we sindsdien een royale 25 jaar ouder geworden

Men schreef 1917. Evenals thans stond de wereld in brand. Ons kleine landje had wel zijn leger aan de grenzen staan, doch de stormen raasden toen langs en over ons heen. Wij leefden in neutraliteit een rustig leventje, weliswaar met de noodige beperkingen. Maar evenals nu: de sport kon hoogtij blijven vieren en precies als nu: de wielersport vierde ongekende triomfen. In die periode is Piet Moeskops, 'Lange Piet' noemde de volksmassa hem spoedig, ten tooneele verschenen.

Als jongeman van nauwelijks zeventien wist ik, getrouwe bezoeker van de wielersbaan 'De Raayberg' die ik was, zoo ongeveer alles wat er óp en rondom die arena gebeurde. Ik luisterde met open mond naar de verhalen van Hans Herkuleijns, Frans Hoeks, Jo van Boxsel, een aantal uit België gevluchte Vlaamsche en Waalsche renners-van-naam, en ik-weet-alniet-méér. Op de baan - bij goed weer - en in het café van 'Mie Bet', de sportieve eigenares der wielersbaan, als de weersomstandigheden ongunstig waren. Op 'n goeden dag verscheen daar ook 'de Lange', nam deel aan wedstrijden - de belangrijkste vonden toen in „Bergen' plaats - en bleef er tot de oorlog voorbij was.

Nee, ik ga u geen verhalen opdisschen over die Bergen op Zoomsche periode van Plet Moeskops, hoewel daar zeker interessante over te schrijven zouden zijn. Ik herinner er slechts aan omdat Moeskops dièr z'n eigenlijke loopbaan als beroemd sprinter begon. Bovendien ga ik er én als oud-Bergen op Zoomenaar én als sportjournalist een beetje prat op, dat ik 'lange Piet' - zoo mag ik je wel noemen, hé Moeskops? - reeds zoovele jaren ken. Vijftig jaren wordt hij zondag a.s. De tijd moet wel erg snel gaan, want ik kan 't me werkelijk niet voorstellen, dat 'big Pete' - dien naam gaven de Amerikanen hem destijds - 14 november aanstaande de vijf kruisjes achter den rug zal hebben.

Dit jaar heb ik hem nog weer eens ontmoet te Amsterdam, tijdens de nationale wielerskampioenschappen. Een zeldzaamheid, want het was een heele poos geleden, sinds hij zich bij wedstrijden had vertoond. Hij zag er toen zóó patent uit. dat ik eigenlijk m'n oogen niet gelooven kon. toen het bericht kwam: Zondag wordt-ie vijftig.... Ik sloeg aan 't mijmeren, keerde in gedachten terug naar die jaren in de Brabantsche Scheldestad en volgde hem toen op zijn welhaast oneindige reeks triomfantelijke reizen door Europa, dat hem vijfmaal wereldkampioen zag worden; naar Amerika, en zag den fantastisch populären wlelerreus keer op keer als in levenden lijve voor me, toegejuicht door de duizenden, geïmponeerd door zijn fenomenale verrichtingen, zooals we er nadien van dat kaliber geen meer hebben aanschouwd.

Ik zag hem weer het hotelletje te Parijs binnenstappen in 1924 tijdens de Olympiade, waar de amateur-wielrenners tezamen woonden en ontevreden waren over het naar Fransche gewoonte gereed gemaakte eten. Hij trommelde den 'patron' op, foeterde hem in onvervalscht Fransch uit, dreigde alle duivels uit de hel te laten verschijnen indien de jongens geen betere kost zouden krijgen en kwam toen van genoeg stralend weer tusschen de 'equipe' zitten. Binnen het uur hadden de knapen hun buik vol, met.... stevige Hollandsche kost! Aan den overkant heb ik hem toen als 'aandenken' een partij biljart 'aan z'n broek gezet'....

Met knapen waar wat in zat heeft Plet altijd veel op gehad. Mazairac weet daar o.a. van mee te praten en ik weet wel, dat men - één keer vooral - er graag op uit was hem zwart te maken, maar het eenige wat men hem m.i. aan heeft kunnen wrijven is, dat hij misschien te lang z'n wilde jongensharen behouden heeft. Hij bleef namelijk een stoeier eerste klas er voor 'geintjes' was-le altijd te vinden.

De plaatsruimte laat niet toe hier dieper op in te gaan — deze wereldberoemde figuur beschrijven zou trouwens couranten inplaats van 'n half kolommetje eischen. - Laat ik daarom volstaan - en ik moge dan tevens eindigen - met den wensch uit te spreken, dat de Nederlandsche Sportwereld, en daarvan in de allereerste plaats de Ned. Wielren Unie, den vijftigjarige komenden zondag een onvergetelijken feestdag zal bezorgen. Wielerslievend Nederland is het, ook al rijdt hij dan sinds gerulmen tijd niet meer, aan hem verplicht.

ADRIAAN VERAART

[Utrechts Courant - 11/11/1943]